

Téli éjszaka

*Éjjél elmúlt, mikor a kapun kiléptem,
és mint varázsszóra, elállt a havazás:
a tér derengett tompa, kristályos fényben,
sorsaival hó-paplanába bújt a ház —*

*Lélegzetem is elállt a gondolattól:
huszonnégy évet kellett megélnem ahhoz,
hogy a szépséget e rozszant kapualjból
meglássam — s nincs szavam a hasonlathoz...*

*— Szépséges téli éj, szendergő szürkület
— szóltam —, hol rejtezett szűzi tisztaságod?
Gyönyört miben lelhettem eddig nélküled?
Tükröd szilánkjá, mit szemem szépnek látott.*

*Eltűnt napjaid lábnyoma hallgat
a sápatag fényben, mely mindent eltakar.
Mért rejted szemérmes szépség, forradalmak
tisztító teléből a dudva még kihajt.*

*Vesd le szebb testedről a szépítő lomot,
föltárom én is lelkem minden ablakát.
Nyílt szavunk nyilat ne tompítsák szólalomok,
én mezítlenséged csodálom s nem ruhád.*

*Csak untat a sok fölösleg, el nem ámít,
úgyis tudom, hogy szép vagy s szeplőd elmúlik.
Ne csaljuk egymást — szóltam, s az éj csodáit
zenélő lélkemben ringattam hajnalig.*

*S a hófehér világ dermedten szunnyadott,
álmos fény-lombokat szőtt a villanyáram,
hol árny-jeleket irtak eltűnő nyomok,
szépség s csönd honolt az éjszakában.*

*Emberről álmodó csönd, vibráló homály,
lépteim benne kongtak s árnyam elveszett,
mint száguldó századunk széles homlokán
a ráncok közt rejtező gondok, kételyek.*

(1956. február.)

Maradt a hiány

*Énnekem már semmi sem izlik,
pedig még fiatal vagyok,
ki rabolta el ifjúságom,
ki az ki így kiábrándított?
Talán a szerelem, a szőke?
Ó, a szerelem jó volt és szelíd.
Szavak, hűtlenek, elvtársaimtól
ne titkoljátok szívem vágyait.*

*Reggeleim voltak vidámak,
a szándék sem vált még külön a tettől,
de este már rámköszöntött a bánat
és valaki elment a szívemből.
Valaki elment s maradt a Hiány,
mely elrekeszti a szavakat egymástól
s a részeket ha estig összeraktam,
reggel az egészet kezdek majd máshol.*

*Dalos legényből bús kőműves lettem,
de százszor inkább válnék néma Kelemenné,
mintsem a bekötött-szemű szép Szerелеm
gyöngye teste hamvát keverjem cementté,
avval építsem meg magos Déva várát,
s azáltal érjem el boldogságom holnap,
hogy gyilkosa lettem szívemben a Jónak.*

(1956. március.)

GURSZKY ISTVÁN

A szélkakas dala

*Amerről fúj a szél,
Én arra fordulok,
Milyen erős a szél —
Olyat csikordulok.*

*Engem nem érdekel
Észak, dél vagy kelet,
Hűen szolgálom én
Valamennyi szelet.*

*Ha vihar dúl, dühöng,
Az arcom felderül:
Forgok, jó szélkakas,
S a rozsdá elkerül.*

*Csak egy, ami epeszt,
Csak egy van, ami bánt,
Félőn ezért lesem
A szélerőt s irányt:*

*Há a szélcsend beáll
Egyszer az ormokon,
Mi lesz velem, mi lesz?
Jaj, berozsdásodom ...!*